

den trænger til nogen Forandring. Derimod vil jeg ikke sige, at den i Gæt og Alt er fuldstændig i sin Detail. Det Manglende suppleres for Tiden ved ministeriel Correspondence og Resolutioner. Fortolkningen og Anvendelsen af Børnepligtlovgivningen forterer under tre forskellige Ministerier: for Kongeriget under Justitsministeriet, og for Hertugdømmerne under de to særlige Ministerier for hvert især; og, naar de skulle fortolke og anvende en eller anden mindre klar Bestemmelse, kan netop derved indsnige sig Forskjelligheder i Lovgivningen, som, om de end ikke ere væsentlige, saa dog bør søges undgaaede. Dette forebygges netop, naar Lovgivningen bliver fælles; da ville alle supplementaire Bestemmelser ogsaa kunne blive Gjenstand for Lovgivningen og derved blive eens. Anvendelsen af Lovgivningen kan i saa Fald ikke blive forskjellig i de forskellige Landsdele, om end Bestyrelsen bliver henlagt under tre forskellige Ministerier. Thi, fortolkes Loven i den ene Deel af Landet af en Minister paa en anden Maade end i en anden Deel af Landet af en anden, saa er der og maa der være for Krigsministeriet, under hvilket Udskrivningen forresten paa ingen Maade vil komme til at fortere, al Anledning til at blive opmærksom derpaa og gjøre slige Afvigelser til Gjenstand for en fælles Fortolkning af alle de paagældende Ministerie i Statsraadet og erholde eventualiter for de mindre betydelige en kongelig Resolution, eller efter Omstændighederne en Lovgivningsbestemmelse, hvorved det Gensartede i Lovgivningen opretholdes. Nogen enkelt Minister kan saaledes ikke faae nogen afgjørende Indflydelse paa denne Lovgivning; de nærmest Beirettigede til at have Indflydelse paa Lovgivningen om Udskrivningsvæsenet ville ligesom hidtil være Justitsministeren og de to Ministerie for Hertugdømmerne, og endog saa disse ere ikke de Gæst, der kunne faae Indflydelse derpaa; thi, inden der bliver forelagt noget Lovforslag, maa, efter den nugældende Forretningsorden, Sagen have været drøftet i Statsraadet og være antagen af Kongen, efterat han derover har hørt sit Statsraad. Der kan altsaa ingen eensidig Indflydelse gjøre sig gjældende mere i dette Sag, i denne Green af Lovgivningen, end

i hvilken som helst anden. Tværtimod, naar Lovgivningen om Udskrivningsvæsenet, for at holde mig til et Exempel, kommer til at fortere under de særlige Landsdele, saa kan man tænke sig, at en enkelt Minister, eller en enkelt Landsdeels lovgivende Forsamling, kunde gjøre sin Indflydelse gjældende. Det er vel blevet sagt at Regjeringen havde det i sin Magt at forhindre enhver Forandring der maatte attraaes af en enkelt Forsamling, ved at nægte sit Samtykke dertil; derimod kan den enkelte Forsamling, ved bestandigt at opponere imod ethvert Regjeringsforslag, forhindre enhver Forandring og enhver Forbedring i Lovgivningen; og just af den Grund mener jeg, at det er skadeligt, naar et for Landets Forsvarsvæsen, og altsaa for hele Samfundet, saa vigtigt Anliggende bliver underkastet de særlige lovgivende Forsamlings Raadighed. Forsaavidt man troer, at der ved den fælles Lovgivning ikke skulde blive taget tilbørligt Hensyn til de locale Interesser og Institutioner, skal jeg tillade mig at bemærke, at de meget godt kunne blive varetagne ogsaa af den fælles Forsamling, forsaavidt Saadant maatte skjønnes nødvendigt. I det Hele taget finde slige særlige Interesser ikke Sted i Udskrivningsvæsenet, undtagen for enkelte Landsdele, som f. Ex. Bornholm, der har sit ganske særegne Forsvarsvæsen, og maaffee enkelte Districter, der ere henlagte udelukkende til Svindrulleringen. Hovedsagelig maae alle locale Interesser og Institutioner vige for det Heles Vel, og netop dette vil være Nyttens og Fordelen af at have fælles Lovgivning for hele Staten.

Derfor den af den danske Folkerepræsentation fastholdte Ansøelse skulde gjøre sig gjældende, vilde Følgen deraf blive, at Slesvig og Holsteen vilde faae fælles Lovgivning for de militaire Anliggender, hvorimod Kongeriget vilde faae en derfra forskjellig. Der kan vel være dem, som ere af den Mening, at der ikke vilde være nogen Betænkelighed ved, om Holsteen havde sin særegne Krigsforfatning, forskjellig fra Kongerigets. Derimod er der neppe Nogen, som med Nøiighed kunde see paa, at Krigsvæsenet blev for Holsteens og Slesvigs Bedkommende ordnet eens og paa en fra Kon-